

LBRIS

We know
books

Istoriile unui vehement I. Ipoctrația

ISBN: 978-606-9602-21-8

Design copertă: Dorian Sărmășan

Redactare: Mihaela Dobre

Corectură: Pușa Oprea

Editat de Neverland SRL.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Neverland.

Copyright © 2021, Editura Neverland.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această
lucrare nu poate
fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

IRINEL COLUMBEANU

Istoriile unui vehement

— I —

IPOCTRAȚIA

CAPITOLUL 1

BUCUREȘTI

5 ianuarie 2021

— *Bonjour, mon prince!* La mulți ani și ție! Dacă vrei, ne putem vedea la mine, în Cosmopolis. Îți dau pe WhatsApp un *share-location*, și tu îmi trimiți numărul mașinii ca să îl comunic eu la poartă. Bine, te aștept.

Nu se mai rase, se îmbracă rapid și coborî în stradă. Prințul ajunsese deja, îl aștepta la volanul unui Duster negru și mohorât. La fel era și vremea, nu atât friguroasă, cât întunecoasă, de la norii joși, apăsători.

— Mă scuzi, Michel, miros un pic a fum, dar asta e, am reușit cu ajutorul unui prieten să recuperez câteva haine mai groase după incendiul vilei de la Izvorani. Le-am dat eu la curățat, dar mirosul de fum iese cel mai greu. Ia-o-nainte, mergi *tout droit* un pic, și parchezi în prima piațetă. *Ça va?*

— *Oui*, dar tu? Pari liniștit pentru cineva care tocmai a trecut prin ce ai trecut tu.

— Așa și sunt Michel, nu par. În plus, încă mai trec. Nu aș putea să îți explic cum și de ce, dar simt că voi afla

în curând. Paradoxal, niciodată nu m-am simțit atât de bine. Pe pandemia asta, am timp să-mi explic. Sănătos să rămân, la fel îți urez și ție la începutul noilor ani '20!

Michel de Laufenburg avea o origine aristocrată europeană la care el, oricum, nu se pricepea, și nici nu prea-l interesase. Auzise că fusese ginerele regelui Mihai, și știa asta pentru că după aceea fusese și el cu prințesa Brianna. Îl cunoscuse din întâmplare în primăvara anului 2005, la Bamboo, la un eveniment cu multă lume, unde prințesa îi făcuse cunoștință cu iubitul ei de-atunci. Cu ochii după Cătălina, fosta stea a gimnasticii, prezentă și ea acolo, nu prea fusese el atent la tot ce-i povestea Brianna. Remarcă doar că amândoi vorbeau deopotrivă de bine franceza, și aproape la fel de bine româna, cu toate că prințul parcă îi spusese c-ar fi austriac.

Patru ani mai târziu, în vara anului 2009, participaseră amândoi la o vizită de curtoazie în Liban, la invitația președintelui firmei care reconstruise centrul Beirutului după devastatorul lor război civil. Se alăturase acelei vizite și contele Cardini, cel care, cu un an înainte, îl invitase pe miliardarul imobiliarelor din Liban la Izvorani, la demonstrația unor noi materiale de construcții românești. De-abia atunci, în Liban, avusese ocazia și timpul să vorbească mai pe îndelete cu Michel și să înceapă să îi placă cum gândește, mai ales când acesta începu să îi spună într-o seară, la masă, despre destinul cu suișuri și coborâșuri greu de crezut al lui Napoleon al III-lea,

monarhul preferat al prințului, dar și despre încăpățănarea sa de a crede până-n pânzele albe în acel destin, poate demnă de urmat. Îi vorbise despre aceste lucruri în timp ce admirau noua panoramă de noapte a fostului Paris al Levantului, minarete și turle creștine, de ambele arhitecturi, și mai discret, sinagoga, parcă țâșneau toate din întuneric, luminate spre cer..

— *Maybe a gourmet burger?* I se păru o blasfemie cel puțin gastronomico-lingvistică să îl tenteze astfel pe prinț, dar încercă totuși. Oricum, burgeria lui Tudor părea a fi, cu luminile-i aprinse, singurul local deschis din piațetă (din cauza pandemiei), iar el mai era și prieten cu patronul.

— De ce nu? Hai să-ncercăm.

— Tudor, putem intra? Am văzut lumină, stăm doar de vorbă, afară-i frig.

— Sigur, pregăteam livrările.

Își scoaseră masca și se așezară la masa mare, din centru, pe scaune înalte, ca de bar.

— Se poate fuma?

— Bro, știi că nu-i nevoie să mă mai întreb.

Făcură prezentările:

— Michel, Tudor, *c'est le patron*. Tudor, Michel, *an old friend*.

Tudor era absorbit de telefon.

— Mâncați un burger?

— Dacă se poate, da. Dar ce tot moșmondești în telefon? Încă nu s-a terminat cu felicitările de Anul Nou?

— Bro, e o nouă crypto. O recomand și nu costă nimic. Nu vrei să încercați și voi?

— Cost zero niciodată nu există, Tudor, dar de ce nu, dacă i-ar servi cuiva. Ce *referral* ai?

Începu să depene amintiri, la început cu Tudor.

— Îți mai amintești când te-am văzut prima dată? Era la tine, în casa de la Izvorani, la botezul fiicei tale. Eu venisem cu sora mai mică a organizatoarei.

— A, sora Ioanei? Îmi aduc aminte, drăguță rău Cristina. Prințesele mobilei, cum să nu... Și Michel e un prinț, un pic mai altfel, cumva. Michel, ți-aduci aminte de contele italian Gaddo Cardini, cel care-a venit la Beirut după noi, acum 12 ani? Apropo de Izvorani, de fapt de Snagov. Cu un an înainte îi dusesem eu cu iahtul pe el și pe invitatul nostru libanez (cel care triplase portul Beirutului; dacă îți mai aduci aminte, ne-a explicat la el la birou cum a făcut asta) să vadă pe insula din mijlocul lacului, la mănăstirea Snagov, mormântul altui conte, „contele Dracula“, cum îi spuneau lui Țepeș în '95 fiii Briannei. Iar la plecare, eu rămânând fără benzină, a fost amabil și ne-a remorcat până la vilă sta-rețul, părintele Varahiil, cel care mă cununase cu doi înainte cu Monica. Dacă-ți arăt poza făcută din spate, cum părintele, în sutană și potcap, în mult mai mica lui bărcuță cu motor, trăgea cu frânghia pe lac un iaht „burdușit cu miliarde“ și rămas fără benzină, leșini de râs de ridicolul situației, de altfel, plină de semnificații pentru noi toți.

— *Mon ami*, dacă tot ai trecut tu prin atâtea, de ce nu te apuci să scrii o carte?, îl provocă prințul în drum spre casă.

Într-un târziu, înainte să coboare din Duster, îi răspunse:

— Știi eu? Asta mi-ar mai lipsi, dar de ce nu? Deși nu prea mi-ar veni să cred că cei care ar fi tentați s-o cumpere ar mai avea, în vremurile astea noi și smucite pe care le traversăm, interesul și răbdarea să o citească pân' la capăt și altfel decât pe sărite, caz în care nu pot ști cât ar crede și ce s-ar mai putea-nțelege. Poate ar fi tentant totuși, mersi că te-ai deplasat până aici, și pentru îndemnul de a scrie. Deunăzi, îmi trecuse și mie aceeași idee prin minte.

Urcă îngândurat în apartament. Nu-și mai pusese masca, și izul de fum care bântuia foarte discret în interior îi gădilă nările de cum descuie ușa masivă de la intrare. Își reaminti încă de pe hol de incendiul care nu de mult îi făcuse casa de la Izvorani scrum, în ultima sâmbătă din octombrie a lui 2020. Sâmbăta de Halloween, cum ar fi spus fiica sa, care era peste Ocean, la 10 000 de kilometri distanță, printre străini. De fapt, nu chiar străini, și nu de ea, că doar se afla acolo lângă mama ei, și nu pentru prima oară. Ca să traverseze livingul, ocoli masa și cele patru scaune din dotare, armonizate-n lemn. Căscă ușa glisantă, care separa al doilea dormitor, transformat în dressing de când plecase Oana, și își lăsă acolo paltonul, lângă

celelalte haine, recent recuperate de Ovidiu. Glisă grijuliu la loc ușa, ca să nu iasă mirosul de fum, mai pregnant în dressing decât în restul casei, se întoarce-n dormitor și se așază pe pat, cu fața-n sus, mâinile sub cap și gânditor.

Patul Romina, nu din dotare, ci acela din camera Irinei, după naștere. Botez, chilotei, cristale Swarovski, party 50, Monica, nuntă, părinți, Victoriei, IBNA Balotești, Mora, Romanița, Mamaia, Anna, Atena, Martine și câte alte amintiri... Frumoase amintiri, într-adevăr. *Dar, oare, nu toate-s frumoase, ale oricui? Ceva-i spunea că da, oricui îi par frumoase după ce devin amintiri.*

Bun, de acord cu oricui, dar nu cred că și toate. Ce, ale tale așa fură toate, frumoase? Și dac-ar fi așa, ce nevoie ar mai avea cineva să-mpărtășească amintiri cu altcineva, citind sau chiar scriind o carte, așa cum pretinde prințul? Stai, hai să le luăm pe rând: 1. Da, pe ale mele le simt pe toate frumoase, însă de-abia acum, după ce le-am trăit și s-au transformat în amintiri, nu pretind că la fel erau și-atunci când se-ntâmplară, asta-i altceva. 2. N-ar avea nimeni nevoie nici să citească, nici să scrie (oi avea tu, poate). Ar fi, în primul rând, plăcere (de citit sigur, sper că și la tine, de te-oi decide să scrii). 3. De împărtășit trăiri e mai complicat, poate doar trăindu-le-mpreună, mai ușor se pot însă amintirile, prin carte de exemplu, sau prin poze (noroc că de-astea ți-au mai rămas prin telefon, acolo nu aveau cum arde), sau prin viu grai la gura sobei, că tot „la început a fost cuvântul“. Hai, destul

cu-atâta teorie, fii cavalier, ridică de jos mânușa aruncată de prinț, o fi mai greu de scris, mai ales la început, și de citit la fel. Cât de trăit, tu știi. Succes și la treabă!

CAPITOLUL 2

PLOIEȘTI

La ora 15:42 din după-amiaza ultimei zile de luni a lunii mai 1957, la maternitatea de pe strada Karl Marx a orașului Ploiești, alese să se nască micuțul Ilie, ca fiu al Georgetei și al lui Ion Colbeanu.

Părinții săi se căsătoriseră în 1951, pe când tatăl lui avea 25 și mama sa 19 ani. Amândoi veniseră la Ploiești de la țară, mama sa din Vărbilău, un sat din împrejurimi, iar tatăl dintr-un sat de pe lângă Târgu-Jiu, Căpreni. Ion o zărise prima dată pe Georgeta în părculețul Mihai Eminescu din centrul Ploieștiului, oraș unde el era student la Institutul de Petrol și Gaze. Ajunsese acolo după un început mai zbuciumat al vieții sale la oraș, care îl purtase, după moartea prematură a ambilor părinți, mai întâi prin portul Constanța, ca hamal, și apoi la Petrol și Gaze la Ploiești, la început la Școala de Maiștri, de acolo ca tehnician, și apoi student la Institut.

La nașterea fiului lor, ea era contabilă și el proaspăt inginer, repartizat la Rafinăria Brazi; locuiau într-o singură cameră a unei căsuțe de pe strada Olga Bancic din

centrul orașului, ce între timp nu mai există (nici căsuța și nici chiar strada). Curând după naștere, tinerei familii i se repartiză de către rafinărie apartamentul de 2 camere ce avea numărul 6 și era situat la etajul 1 al unui bloculeț de 4 etaje pe bulevardul Mihai Eminescu, chiar lângă părculețul cu același nume, acolo unde cei doi se cunoscuseră.

După naștere, mama nu mai lucră, ci se dedică în totalitate creșterii micuțului Ilie, în timp ce inginerul Colbeanu fu angrenat din ce în ce mai mult în munca de partid (încă Muncitoresc la acea vreme). Ceea ce făcu ca peste nici 3 ani, în 1960, tânărul inginer de 34 de ani din Ploiești să fie selecționat și transferat de la Rafinăria Brazi la București, ca activist la Secția Economică a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român (CC al PMR). Laolaltă cu serviciul veni, tot cu chirie, și un alt apartament, care avea ca pe Bulevardul Mihai Eminescu, tot numărul 6, era tot de 2 camere, tot la etajul 1, dar al unui bloc care, de această dată, purta numărul 5 și avea 7 etaje. Era pe strada Micușorin, nu departe de Arcul de Triumf.

CAPITOLUL 3

BUCUREȘTI

De la acea adresă din Ploiești începură și primele amintiri ale lui Ilie Colbeanu, alintat Ilinel de mama lui, Georgeta, căreia i se spunea mai mult Geta, și Ili de tatăl său, căruia i se spunea Noni – în rest, pe tot parcursul copilăriei, micuțul nesimțindu-se cine știe ce alintat de către ei, de altfel. După amintirea părculețului din Ploiești, aflat chiar lângă apartamentul de acolo, pe o vreme cu soare, copii, leagăne, bănci verzi și bloculețul gri, următoarea amintire a lui Ili proveni din București, din stradă, undeva pe lângă Universitate, și purtă un iz aparte: acela al rotunjimii aritmetice a anului 1960, care plutea în aer cândva, seara, undeva deasupra Pieței Universității, peste traficul firav al acelor timpuri, pe o vreme mohorâtă și jilavă, de iarnă. Secolul părea a ține o veșnicie până să se scurgă de tot, orașul se vădea a fi misterios și provocator de nou, el fără prieteni, cu tatăl toată ziua la serviciu și mama mereu acasă, nu tu frați, nu tu surori, dar și fără să-l încerce în mod special vreun dor de acești absenți.